

2005. március 15-e

A zord és kemény tél után a tavasz mégiscsak elérkezett. Ragyogó, meleg napsütéses időre ébredtünk 2005. március 15-én. A 1848–49-es forradalom és szabadságharc hősei iránti tiszteletadás sok tárnoki megemlékezőt csalt ki a Kegyeleti Parkba.

(Azt gondoljuk, hogy március 15-e a nemzeti ünnepünk, és mindenkinek egységesen ugyanazt jelenti. Sajnos ez nem így van. Kis szórólapp jelezte az emlékmű melletti akácfán, hogy nem csak egy március 15-e létezik Tárnokon. Persze demokratikus jogállamunkban mindenkinek szíve joga eldönteni, miként gondolkodik.)

Jó volt látni az ünneplő ruhákban a nemzeti színű kokárdát és az arcok fénylő ragyogását, amint a műsort hallgatták.

A Klapka-induló hangjait tisztán és szépen szólaltatták meg az Amadeus Alapfokú Művészetoktatási Intézmény tanulói és tanárai, valamint a kisegítő zenészek Gutz György vezénnyel.

Beleznai Eszter nagycsoportos óvodás

Az Amadeus Művészeti Iskola növendékei, tanárai és a kisegítő zenészek

letével. Az apró zenészek büszkén játszottak tanáraik mellett a zenekarban. Megható látvány volt!

Petőfi Sándor Katonaélet című versét Beleznai Eszter, a Pitypang Óvoda nagycsoportosa szavalta el, majd dr. Gergely István polgármester ünnepi beszéde felidézte a márciusi ifjak útját a Pilvax Kávéháztól a Nemzeti Színházig. Gondolatban végigkísérhettük őket Landerer és Heckenast nyomdájába, elképzeltük, ahogy a szakadó esőben szavalnak a Nemzeti Múzeumnál, majd továbbvonulnak a Várba, hogy kiszabadítsák Táncsicsot, és este a Nemzeti Színházban megtekintik a Bánk bánt. Erőszak nélkül győzött a polgári forradalom, de hamarosan leverték, és jött a kegyetlen megtorlás.

„1989–90-ben is olyan egyszerűnek tűnt minden. Harc nélkül kezünkbe vehettük végre sorsunkat. Azóta már több mint tizenöt történelmi év telt el kemény munkával és útkereséssel. Bár kialakultak demokratikus jogállamunk intézményei, településeinken gomba módra szaporodnak az építkezések, de még mindig vannak elmaradott térségeink, ahol ma is nagy a szegénység és a reménytelenség.

A múlt évben eufórikus hangulatban ünnepeltük azt a pillanatot, amikor tagja lettünk egy nagy közösségnek, az Európai Uniónak. Az a pillanat akkor szintén egyszerűnek tűnt, de ma már tudjuk, nem az. Nehezen, de lassan tudomásul vesszük, meg kell felelnünk egy fejlettebb közösség követelményeinek az élet minden területén”

Teleki Pál örökérvényű gondolatai zárták az ünnepi beszédet: „Minden

nemzet vigyázzon a saját lelkére, hogy erős és tiszta maradjon. Hit nélkül nem fogunk kivezető utat találni abból a nagy káoszból, amely ma a világban uralkodik. Nehéz ma igaz úton járni, de lehet!”

Az ünnepi köszöntő után az emlékmű talapzatát elborították a tisztelet virágai. Az önkormányzat nevében dr. Gergely István polgármester és Nogula István képviselő, az SZDSZ képviseletében Nagy Ferenc és Pécsi László, majd az MSZP képviseletében Tóth István és Fodor Istvánné koszorúztak. A koszorúzás alatt a zenekar gyászindulót játszott. 1848-as katonanótákkal köszöntötte az ünnepet a Bara Együttes.

Az alkonyodó tavaszi napon az emlékmű körül apró gyertyák fényei gyúltak ki és lobogtak a tavaszi szélben. A márciusi ifjak, a forradalom és szabadságharc hőseinek emléke tovább él a szívünkben.

Fegyver Ágnes

Páll Éva és Varga Gábor a Bara Együttesből

A Bara Együttes

